

De vertaling van deze pagina is automatisch geproduceerd met behulp van machinevertaling [\[Link\]](#). Machinevertalingen kunnen fouten bevatten die de duidelijkheid en nauwkeurigheid van de informatie kunnen schaden; de Ombudsman kan niet aansprakelijk worden gehouden voor eventuele afwijkingen. Voor de grootste mate van betrouwbaarheid en rechtszekerheid wordt verwezen naar de bronversie in het Engels (klik op de link hierboven). Meer informatie vindt u in ons [taal- en vertaalbeleid \[Link\]](#).

Besluit in zaak 3784/2006/FOR - Gebreke van betaling

Besluiten

Zaak 3784/2006/FOR - Geopend op 10/01/2007 - Besluit over 05/12/2008

Samenvatting van het besluit inzake klacht 3784/2006/FOR (vertrouwelijk) tegen de Europese Commissie

Het instituut Scheikundige Technologie van universiteit X (het "instituut") sloot in 1994 en 1996 onderzoeks- en ontwikkelingscontracten met de Europese Commissie. De Commissie stuurde op 10 november 2003 het instituut een formele brief met het verzoek om "ontbrekende kostenstaten" in verband met een van deze contracten in te zenden. De Commissie verklaarde dat als het instituut de gevraagde kostenstaten niet binnen een maand zou indienen zij geen verdere betalingen zou verrichten en het contract zou beëindigen. Het instituut antwoordde niet en de Commissie beëindigde het contract.

Na gedurende twee jaar tevergeefs geprobeerd te hebben de Commissie op andere gedachten te brengen, richtte de klager zich in december 2006 tot de Ombudsman. Na het verrichten van een onderzoek in 2007 was de Ombudsman van mening dat, in het licht van de relevante omstandigheden, met name de omvang van de dwangsom als gevolg van de weigering van de Commissie tot verdere betalingen (96 832,32 EUR), in vergelijking met de totale uitgaven door het instituut (127 404 EUR), de door de Commissie opgelegde dwangsom kennelijk onevenredig was. In april 2008 heeft de Ombudsman daarom een voorstel gedaan tot een minnelijke schikking, waarin hij de Commissie verzocht haar standpunt te herzien.

De Commissie antwoordde hierop door te zeggen dat zij haar positie had heroverwogen en bereid was een extra bedrag van 53 705,32 EUR te betalen voor de afwikkeling van de zaak. Het instituut aanvaardde het voorstel van de Commissie. De klager dankte de Ombudsman voor de ondersteuning van het instituut en voor het voorstel tot een minnelijke schikking.

DE ACHTERGROND VAN DE KLACHT

1. Het Instituut voor Chemische Techniek van Universiteit X (het „Institute”) heeft in 1994 en 1996 twee onderzoeks- en ontwikkelingscontracten gesloten met de Europese Commissie.
2. Het eerste onderzoekscontract werd op 2 november 1996 ondertekend. De looptijd van het contract begon op 1 december 1996 en eindigde op 31 mei 2000. De totale bijdrage uit communautaire middelen die in het kader van het contract is toegewezen, bedroeg 150 000 EUR. Binnen twee maanden werd een voorschot van 60 000 EUR aan het Instituut betaald.
3. De eerste fase van het project had betrekking op de periode van 1 december 1996 tot en met 30 november 1997. De wetenschappelijke en financiële verslagen over deze periode zijn op 18 juli 1999 door het Instituut ingediend. Deze verslagen zijn op 13 juli 2004 door de Commissie goedgekeurd. De totale aanvaarde kosten voor die periode bedroegen 4 704,58 EUR (die in mindering zijn gebracht op het voorschot van 60 000 EUR).
4. De tweede fase van het project had betrekking op de periode van 1 december 1997 tot en met 30 november 1998. De wetenschappelijke en financiële verslagen over deze periode zijn op 18 juli 1999 door het Instituut ingediend en op 13 juli 2004 door de Commissie goedgekeurd. De totale aanvaarde kosten voor die periode bedroegen 25 868,10 EUR (die ook in mindering zijn gebracht op het voorschot).
5. De derde fase had betrekking op de periode van 1 december 1998 tot en met 30 november 1999 en de laatste fase had betrekking op de periode van 1 december 1999 tot en met 31 mei 2000. De klagers verklaarden dat de wetenschappelijke en financiële verslagen met betrekking tot die perioden op 30 oktober 2001 door het Instituut zijn ingediend. De gedeclareerde kosten bedroegen 57 363 EUR (voor de derde periode) en 37 512 EUR (voor de laatste periode). De kosten in verband met de derde en de vierde periode werden echter niet door de Commissie vergoed.
6. De Commissie heeft het Instituut op 10 november 2003 een formele brief gestuurd met het verzoek om „ontbrekende kostendeclaraties”. In haar brief deelde de Commissie het Instituut mee dat de Commissie, indien de gevraagde kostendeclaraties niet binnen de gestelde termijn (een maand na ontvangst van de brief) zouden worden ingediend, zou besluiten geen verdere terugbetaling te verrichten en het contract te sluiten. De Commissie heeft verklaard dat het Instituut de brief op 17 november 2003 heeft ontvangen. Volgens een van de klagers (de coördinator van het project) was deze brief „misplaatst” (hij verklaarde dat hij de brief niet heeft gezien en niet op de hoogte was van de verblijfplaats ervan).
7. In juli 2004 heeft de Commissie het Instituut verzocht 29 428,32 EUR terug te betalen van het oorspronkelijke voorschot van 60 000 EUR. Aangezien het Instituut ook de begunstigde was van financiering in het kader van een tweede onderzoekscontract, heeft de Commissie dit

bedrag in mindering gebracht op de betalingen die het Instituut in verband met dat contract verschuldigd was.

8. Op 27 juli 2004 deelde het Instituut de Commissie mee dat het niet eens was met het standpunt dat de Commissie ter zake had ingenomen. Het Instituut heeft haar opnieuw kopieën van alle relevante kostendeclaraties verstrekt.

9. Op 21 augustus 2004 zond de coördinator van het project de Commissie een faxbericht waarin het standpunt van het Instituut uitvoerig werd toegelicht. Hij verzocht de Commissie de situatie opnieuw te beoordelen. Hij voegde kopieën bij van alle kostendeclaraties voor het eerste onderzoekscontract. De Commissie heeft deze fax niet beantwoord.

10. Op 30 september 2004 zond het Instituut een formeel betalingsverzoek aan de Commissie. De Commissie heeft het formele betalingsverzoek op 20 oktober 2004 afgewezen.

11. Op 25 november 2004 deelde de coördinator van het project de Commissie mee dat hij het niet eens was met het standpunt van de Commissie. Hij verklaarde dat hij de „ontbrekende” kostendeclaraties had ingediend en verzocht om de openstaande betaling te verrichten. Hij vroeg ook om informatie over alle mogelijke beroepsprocedures. De Commissie heeft het Instituut op 29 november 2004 schriftelijk laten weten dat zij het eerste onderzoekscontract niet zou „heropenen”. Zij heeft geen informatie verstrekt over mogelijke beroepsprocedures.

12. Het Instituut heeft het secretariaat-generaal van de Commissie op 1 december 2005 schriftelijk in kennis gesteld van de kwestie. Het secretariaat-generaal antwoordde op 21 december 2005 dat het niet de aangewezen dienst was om de kwestie te behandelen en heeft de correspondentie doorgestuurd naar de bevoegde dienst. De bevoegde dienst (die dezelfde dienst was die op 29 november 2004 aan het Instituut had geantwoord) heeft het verzoek om betaling opnieuw afgewezen, tenzij het Instituut het bewijs had overgelegd dat de kostendeclaraties inderdaad op 18 juli 1999 of op 30 oktober 2001 aan de Commissie waren toegezonden. Op 10 maart 2006 heeft klager de kostenstaten opnieuw bij de Commissie ingediend.

13. Op 25 mei 2006 deelde de Commissie klager mee dat hij niet had kunnen aantonen dat hij de verslagen in november 2001 had verzonden en bevestigde zij haar standpunt dat het contract werd gesloten.

VOORWERP VAN HET ONDERZOEK

14. De Ombudsman verstond de klagers om samenvattend te beweren dat de Europese Commissie:

- ten onrechte weigerden de door het Instituut ingediende kostendeclaraties goed te keuren en vervolgens ten onrechte geweigerd betalingen te verrichten die volgens de klagers verschuldigd waren op grond van de bepalingen van het eerste onderzoekscontract;
- zijn besluiten tot uitstel en weigering van de uit hoofde van het eerste onderzoekscontract

verschuldigde betalingen niet voldoende gemotiveerd;

- het Instituut heeft nagelaten informatie te verstrekken over mogelijke beroepsprocedures;
- heeft verzuimd om onmiddellijk te reageren op het onderzoek van klager.

15. De Ombudsman verstond de klagers om samenvattend te beweren dat de Commissie:

- zijn verbintenissen met betrekking tot het eerste onderzoekscontract nakomen door het Instituut 67 404 EUR te betalen;
- haar terugvorderingsbesluit met betrekking tot het tweede onderzoekscontract intrekken en het teruggevorderde bedrag van 29 428,32 EUR terugbetalen aan het Instituut.

HET ONDERZOEK

16. De Ombudsman heeft de klacht (die van 21 november 2006 is gedateerd) op 18 december 2006 ontvangen. Op 10 januari 2007 heeft de Ombudsman een onderzoek naar de klacht geopend en de Commissie verzocht uiterlijk op 30 april 2007 een advies in te dienen. Op 7 mei 2007 heeft de Commissie haar advies toegezonden, dat op 9 mei 2007 aan de klagers is toegezonden met een verzoek om uiterlijk op 30 juni 2007 opmerkingen in te dienen. De opmerkingen van de klagers zijn op 10 oktober 2007 door de Ombudsman ontvangen. Op 25 april 2008 heeft de Ombudsman een voorstel voor een minnelijke schikking ingediend en de Commissie verzocht er uiterlijk op 30 juni 2008 op te reageren. Op 17 juli 2008 heeft de Commissie gereageerd op het voorstel voor een minnelijke schikking. Op 22 juli 2008 heeft de Ombudsman het antwoord aan de klagers toegezonden met een verzoek om uiterlijk op 30 september 2008 opmerkingen in te dienen. Op 8 oktober 2008 heeft de Ombudsman het verzoek van klagers om verlenging van de termijn tot 15 november 2008 ingewilligd. Op 3 november 2008 hebben de klagers opmerkingen ingediend over het antwoord van de Commissie op het voorstel voor een minnelijke schikking.

ANALYSE EN CONCLUSIES VAN DE OMBUDSMAN

Inleidende opmerkingen

17. De eerste en tweede aantijgingen, en de twee beweringen, zijn nauw met elkaar verbonden. Ter wille van de duidelijkheid acht de Ombudsman het dan ook noodzakelijk om de eerste en tweede aantijgingen van klagers en de daarmee verband houdende beweringen gezamenlijk te behandelen.

A. Verwijzingen dat de Commissie ten onrechte heeft geweigerd kostendeclaraties goed te keuren en niet voldoende redenen heeft gegeven voor haar besluiten om betalingen uit te stellen en te weigeren, en de daarmee verband houdende claims *Argumenten die aan de Ombudsman zijn voorgelegd*

18. De klagers verklaarden dat het Instituut tegen oktober 2001 alle relevante wetenschappelijke en financiële verslagen had verstrekt die in het kader van het contract vereist

waren.

19. Het Instituut heeft na 10 november 2003 herhaaldelijk per e-mail en telefonisch contact gehad met de Commissie (de datum waarop de Commissie de formele brief met het verzoek om de „ontbrekende kostenstaten”) heeft verzonden. Volgens de klagers heeft de Commissie, ondanks herhaalde communicatie met het Instituut, het Instituut echter niet meegedeeld dat verdere informatie ontbrak. Het Instituut was zich dus niet bewust van de ontbreken van de kostendeclaraties, die volgens haar reeds in 2001 waren ingediend.

20. De klagers verklaarden dat het Instituut, ondanks het verzuim om te antwoorden op de ingebrekestelling van de Commissie van 10 november 2003 met betrekking tot de ontbrekende kostendeclaraties, vele pogingen heeft gedaan om vast te stellen welke informatie ontbreekt. De klagers waren van mening dat een vertraging bij het verstrekken van kostenstaten weliswaar een vertraging in de betaling van middelen kan rechtvaardigen (totdat de kostendeclaraties zijn verstrekt), maar dat een dergelijke vertraging de inhouding van betalingen niet volledig mag rechtvaardigen.

21. De klagers verklaarden dat, ondanks het feit dat de weigering van betaling in strijd is met het contractenrecht, dit ook in strijd is met de eigen Code of Good Administrative Behaviour van de Commissie, waarin staat dat de toepassing van de code nooit mag leiden tot het opleggen van administratieve of budgettaire lasten die niet in verhouding staan tot het verwachte voordeel. Bovendien voerden de klagers aan dat een dergelijk standpunt in strijd is met artikel 6, lid 1, van het Europees wetboek van goed administratief gedrag, waarin wordt bepaald dat ambtenaren er bij het nemen van besluiten voor zorgen dat de genomen maatregelen evenredig zijn aan het nagestreefde doel.

22. De Commissie verklaarde in haar standpunt dat zij het volledig eens was met artikel 21, lid 4, van de algemene voorwaarden van de overeenkomst, dat als volgt luidt:

„De Commissie kan besluiten geen rekening te houden met verdere kosten of geen verdere terugbetaling te verrichten na een schriftelijke kennisgeving van een maand van niet-ontvangst van de definitieve kostenstaten ”.

23. De Commissie kwam tot de conclusie dat zij derhalve niet ten onrechte had geweigerd kostendeclaraties goed te keuren en niet ten onrechte had geweigerd de daaruit voortvloeiende betaling te verrichten. De Commissie verklaarde dat zij het door het Instituut en de Commissie ondertekende contract had toegepast. Daarbij heeft de Commissie verklaard dat zij de Code of Good Administrative Behaviour niet had geschonden.

24. Met betrekking tot de vraag of de Commissie de Europese code van goed bestuurlijk gedrag heeft geschonden, waarin is bepaald dat de maatregelen van ambtenaren evenredig moeten zijn aan het nagestreefde doel, heeft de Commissie verklaard dat zij de overeenkomst tussen het Instituut en de Commissie had toegepast. De Commissie kwam tot de conclusie dat zij daarmee geen inbreuk had gemaakt op de Code of Good Administrative Behaviour.

25. Met betrekking tot de bewering dat de Commissie haar besluiten tot uitstel en weigering van betalingen op grond van het eerste onderzoekscontract niet voldoende heeft gemotiveerd, heeft de Commissie uiteengezet dat de betalingen waren geweigerd omdat het Instituut de kostendeclaraties niet binnen de in het contract vastgestelde termijnen had ingediend. De Commissie verklaarde dat dit duidelijk was uiteengezet in haar bij het advies gevoegde correspondentie.

26. In antwoord op de argumenten die de Commissie in haar advies heeft aangevoerd, wezen de klagers erop dat de Commissie in haar advies haar argumenten met betrekking tot het onevenredige karakter van de opgelegde sanctie niet had behandeld. In dit verband wezen de klagers erop dat alle technische doelstellingen van het project waren bereikt — zij waren inderdaad overschreden. Alle wetenschappelijke rapporten zijn correct ingediend. De klagers wezen er ook op dat alle kostendeclaraties vóór of na de termijn waren ingediend (afhankelijk van het standpunt). Zij merkten op dat de door de Commissie aangevoerde fout betrekking had op het gebrek aan bewijs dat de beweerdelijk „ontbrekende” kostendeclaraties op tijd waren ingediend. De klagers merkten ook op dat het Instituut aan al zijn verplichtingen heeft voldaan ondanks de uiterst moeilijke hindernissen die de Commissie heeft gecreëerd, zoals bijvoorbeeld wanneer het correspondentie negeerde, of vertraagde bij het reageren en bij het verrichten van betalingen.

Voorlopige beoordeling van de Ombudsman die tot een voorstel voor een minnelijke schikking heeft geleid

27. De Commissie heeft het Instituut in totaal een sanctie van 96 873 EUR opgelegd omdat klager de ontbrekende kostendeclaraties niet binnen de in de brief van de Commissie van 10 november 2003 vastgestelde termijn heeft verstrekt (1).

28. Er werd niet betwist dat de klager uiterlijk in augustus 2004 de „ontbrekende ” kostendeclaraties had ingediend. De Commissie heeft de inhoudelijke toereikendheid van deze kostendeclaraties niet ter discussie gesteld. Er werd niet betwist dat alle technische doelstellingen van het project waren bereikt. Kortom, de enige reden waarom de Commissie de in augustus 2004 ingediende kostendeclaraties heeft afgewezen, was het feit dat zij na de in de brief aan het Instituut van 10 november 2003 gestelde termijn door de Commissie zijn ontvangen.

29. In haar advies aan de Ombudsman verklaarde de Commissie dat haar besluit om de invorderingsopdracht uit te vaardigen en alle verdere betalingen te weigeren in overeenstemming was met artikel 21, lid 4, van de algemene voorwaarden. De Ombudsman merkte op dat artikel 21, lid 4, van de algemene voorwaarden van het contract als volgt luidt:

„ De Commissie kan besluiten geen rekening te houden met verdere kosten of geen verdere terugbetaling te verrichten na een schriftelijke kennisgeving van één maand dat de definitieve kostendeclaraties niet zijn ontvangen” (cursivering van de Ombudsman).

Artikel 21, lid 4, verleent de Commissie een contractueel recht om geen rekening te houden met

verdere kostendeclaraties of geen verdere terugbetaling te verrichten na een schriftelijke kennisgeving van een maand van niet-ontvangst van de definitieve kostendeclaraties. De Ombudsman merkte echter op dat het bestaan van een contractueel recht geen verplichting inhoudt om dat recht uit te oefenen. Artikel 21, lid 4, schrijft immers niet voor dat de Commissie geen rekening *hoeft* te houden met verdere kosten of geen verdere terugbetaling hoeft te verrichten na schriftelijke kennisgeving van een maand betreffende het niet ontvangen van de definitieve kostendeclaraties. Het valt veeleer onder de discretionaire bevoegdheid van de Commissie of zij dat contractuele recht al dan niet daadwerkelijk uitoefent.

30. De omvang van de beoordelingsmarge van de Commissie op grond van artikel 21, lid 4, van de algemene voorwaarden wordt bepaald door de toepasselijke rechtsregels, met inbegrip van de regels van het Financieel Reglement (2) en de uitvoeringsvoorschriften ervan (3). Bovendien moet de Commissie bij de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid ook rekening houden met de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene beginselen van het Europees recht.

31. Het evenredigheidsbeginsel is al lang een algemeen beginsel van Europees recht (4). Volgens vaste rechtspraak van de communautaire rechterlijke instanties vereist het evenredigheidsbeginsel dat de door een gemeenschapsinstelling vastgestelde maatregelen niet verder gaan dan wat passend en noodzakelijk is om haar legitieme doelstellingen te bereiken, en dat, wanneer er een keuze is tussen verschillende passende maatregelen, de minst belastende maatregelen moeten worden genomen en mogen de veroorzaakte nadelen niet onevenredig zijn aan de nagestreefde doelstellingen (5).

32. Op grond van het Financieel Reglement en de uitvoeringsvoorschriften daarvan moet een instelling van de Gemeenschap bij het opleggen van administratieve en financiële sancties ook het evenredigheidsbeginsel eerbiedigen. De Ombudsman herinnert eraan dat in het kader van subsidies bijvoorbeeld in artikel 103 van het Financieel Reglement het volgende is bepaald:

„ Wanneer de gunningsprocedure of de uitvoering van de opdracht ernstige fouten of onregelmatigheden of fraude vertoont, schorsen de instellingen de uitvoering van het contract.

Wanneer dergelijke fouten, onregelmatigheden of fraude aan de contractant kunnen worden toegerekend, kunnen de instellingen bovendien weigeren betalingen te verrichten of reeds betaalde bedragen terugvorderen naar rato van de ernst van de fouten, onregelmatigheden of fraude ” (cursivering van mij).

Artikel 114, lid 3, van het Financieel Reglement bepaalt:

„ De ordonnateur kan , zoals bepaald in de artikelen 93 tot en met 96 en in de uitvoeringsvoorschriften met betrekking tot die artikelen, administratieve en financiële sancties van doeltreffende, evenredige en afschrikkende aard opleggen aan verzoekers die krachtens lid 2 zijn uitgesloten ” (cursivering van mij).

33. De Ombudsman was het erover eens dat de Commissie in het belang van goed bestuur

termijnen kan opleggen voor de indiening van kostendeclaraties in het kader van door de Gemeenschap gefinancierde onderzoeksprogramma's. De Ombudsman was het er ook mee eens dat de Commissie het recht kan hebben om bepaalde sancties op te leggen voor het te laat indienen van dergelijke documenten.

34. Hoewel de Commissie het recht kan hebben om bepaalde sancties op te leggen voor de te late indiening van documenten, moeten dergelijke sancties ten minste verenigbaar zijn met het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel vereist dat de door een gemeenschapsinstelling *vastgestelde maatregelen de grenzen niet overschrijden* van wat geschikt en noodzakelijk is om haar legitieme doelstellingen te bereiken. Wanneer er een keuze is tussen verschillende passende maatregelen, moet een beroep worden gedaan op *de minst belastende maatregel*.

35. De Ombudsman vestigde de aandacht van de Commissie op de relevante jurisprudentie, met name *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd/Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, waarin het Hof van Justitie oordeelde dat:

„[...] de automatische verbeurdverklaring van de gehele zekerheid in geval van een inbreuk die aanzienlijk minder ernstig is dan de niet-nakoming van de primaire verplichting die de zekerheid zelf beoogt te waarborgen, moet worden beschouwd als een te drastische sanctie voor de functie van de uitvoervergunning om het goede beheer van de betrokken markt te waarborgen” (cursivering van mij) (6).

36. In het licht van de hierboven geschetste omstandigheden, met name de hoogte van de sanctie (96 873 EUR), in vergelijking met de totale uitgaven (127 404 EUR), achtte de Ombudsman de door de Commissie opgelegde sanctie kennelijk onevenredig.

37. Om het passende niveau voor een dergelijke sanctie te beoordelen, was de Ombudsman van mening dat rekening moest worden gehouden met de specifieke kenmerken van het contract, met name met de omvang van de overeenkomst, en met de vraag of de andere partij al zijn andere verplichtingen uit hoofde van het contract nakwam.

38. Met betrekking tot de vraag of het Instituut zijn andere verplichtingen uit hoofde van het contract is nagekomen, merkte de Ombudsman op dat de Commissie de kwaliteit van het verrichte onderzoek en de inhoudelijke toereikendheid van de in augustus 2004 ingediende kostendeclaraties niet in twijfel heeft getrokken. De enige reden die de Commissie aanvoerde om verdere betalingen te weigeren en de invorderingsopdracht af te geven, bleek immers het feit dat de kostendeclaraties door haar diensten werden ontvangen na de in de brief aan het Instituut van 10 november 2003 gestelde termijn.

39. De Ombudsman merkte ten slotte op dat artikel 87, lid 1, van de uitvoeringsvoorschriften van het Financieel Reglement het volgende bepaalt:

„De bevoegde ordonnateur kan afzien van de inning van een vastgestelde schuldvordering (...) wanneer de invordering in strijd is met het evenredigheidsbeginsel” (cursivering van mij).

40. In het licht van de hierboven uiteengezette conclusies was de voorlopige conclusie van de Ombudsman dat er mogelijk sprake was van wanbeheer door de Commissie. In artikel 3, lid 5, van het Statuut van de Europese Ombudsman *is bepaald dat „de Ombudsman, voor zover mogelijk, met de betrokken instelling of het betrokken orgaan een oplossing zoekt om het geval van wanbeheer uit te bannen en aan de klacht te voldoen. ”* De Ombudsman heeft daarom het volgende voorstel voor een vriendschappelijke oplossing ingediend.

„De Commissie moet overwegen de invorderingsopdracht met betrekking tot het tweede onderzoekscontract op te zeggen of af te zien. De Commissie moet ook overwegen een betaling aan het Instituut te verrichten voor de in de financiële verslagen voor de derde en vierde periode gevraagde uitstaande bedragen, nadat zij de ingediende kostenstaten ten gronde heeft onderzocht.”

De argumenten die aan de Ombudsman zijn voorgelegd na zijn voorstel voor een minnelijke schikking

41. In haar antwoord verklaarde de Commissie dat zij het er niet mee eens was dat de uitoefening van haar contractuele rechten ten aanzien van het Instituut een „sanctie” vormde. Hij merkte op dat volgens het Financieel Reglement en de uitvoeringsvoorschriften een „sanctie” een sanctie is die voortvloeit uit wettelijke bepalingen of contractuele bepalingen (geliquideerde schadevergoeding). Aangezien het contract niet voorziet in een „straf” voor de te late indiening van documenten, is de Commissie niet gerechtigd een contractuele boete op te leggen voor de te late indiening van documenten. De Commissie betoogt derhalve dat zij het niet eens is met het standpunt van de Ombudsman dat de omvang van de sanctie kennelijk onevenredig was, louter omdat er volgens haar geen sanctie was opgelegd.

42. Gezien het feit dat artikel 20, lid 5, van de algemene voorwaarde specifiek betrekking heeft op „definitieve kostendeclaraties”, is de Commissie echter bereid het voorstel voor een vriendschappelijke oplossing gedeeltelijk te aanvaarden. Kortom, de Commissie is bereid de kostendeclaraties van het derde verslagjaar dat in het kader van het eerste onderzoekscontract is ingediend, te onderzoeken. De Commissie handhaaft echter haar standpunt ten aanzien van de kostendeclaraties voor de vierde (en laatste) verslagperiode en zal er geen rekening mee houden.

43. De kostenstaten die in aanmerking zullen worden genomen, zijn derhalve:

Verslagperiode 1 (voor het eerst ingediend in 1999) — 4 703 EUR

Verslagperiode 2 (voor het eerst ingediend in 1999) — 25 929 EUR

Verslagperiode 3 (ingestuurd in 2004) — EUR 57363

44. Het totale te betalen bedrag, namelijk 87 995 EUR, wordt verlaagd met 3 781 EUR om rekening te houden met artikel 14, lid 3, van de algemene voorwaarden, dat de overdrachten

tussen kostencategorieën beperkt tot 20 % van de oorspronkelijke toewijzing. Dit betekent dat de Commissie bereid is een aanvullend bedrag van 53 705,32 EUR te betalen, waardoor het totaal dat in het kader van het eerste onderzoekscontract zal worden betaald, volgens de Commissie op 84 277 EUR (7) wordt gebracht.

45. De Commissie merkte ook op dat toen de klagers in 2003 de kostendeclaraties voor de periodes 1 en 2 opnieuw indienden, de gedeclareerde bedragen hoger waren dan de in 1999 ingediende kosten. Het verschil bedroeg 1 896 EUR. Dit bedrag is niet opgenomen in de in punt 43 hierboven genoemde bedragen.

46. De klagers verklaarden in hun opmerkingen dat het Instituut het voorstel van de Commissie om de zaak op te lossen aanvaardt door het Instituut 53 705 EUR te betalen. Het Instituut waardeert het feit dat de Commissie het dossier heeft heropend en ten minste gedeeltelijk heeft ingestemd met het voorstel van de Ombudsman voor een vriendschappelijke oplossing. Klagers bedankten de Ombudsman voor de ondersteuning van het Instituut en voor het feit dat zij het voorstel voor een vriendschappelijke oplossing hebben ingediend.

Beoordeling van de Ombudsman na zijn voorstel voor een minnelijke schikking

47. De Ombudsman merkt op dat de Commissie gedeeltelijk heeft ingestemd met het voorstel van de Ombudsman voor een vriendschappelijke oplossing. De klagers hebben het aanbod van de Commissie aanvaard. Als zodanig is de Ombudsman van mening dat verdere onderzoeken niet gerechtvaardigd zijn met betrekking tot de eerste en tweede aantijgingen en de daarmee verband houdende beweringen.

B. De bewering dat de Commissie het Instituut geen informatie heeft verstrekt met betrekking tot mogelijke beroepsprocedures *Argumenten die aan de Ombudsman zijn voorgelegd*

48. Op 25 november 2004 verzochten de klagers in hun correspondentie met de Commissie om informatie over alle mogelijke beroepsprocedures. De Commissie heeft de gevraagde informatie niet verstrekt in haar antwoord van 29 november 2004.

49. In haar advies aan de Ombudsman erkende de Commissie dat zij geen informatie heeft verstrekt over de mogelijke beroepsprocedures en verontschuldigde zij zich voor dit toezicht.

Beoordeling van de Ombudsman

50. De Ombudsman is van mening dat het belangrijk is belanghebbenden te informeren over de beroepsprocedures die voor hen openstaan, met name in antwoord op specifieke verzoeken om informatie in verband met dergelijke beroepsprocedures. De Commissie heeft echter haar fout in de onderhavige zaak erkend en zich daarvoor verontschuldigd. De Ombudsman gaat ervan uit dat de Commissie dergelijke fouten in de toekomst zal trachten te voorkomen. De Ombudsman is derhalve van mening dat in verband met deze bewering geen verder onderzoek gerechtvaardigd is.

C. De bewering dat de Commissie niet snel heeft gereageerd op de vragen van klager
Argumenten die aan de Ombudsman zijn voorgelegd

51. In haar advies aan de Ombudsman erkende de Commissie dat er vertragingen waren opgetreden bij het beantwoorden van een brief van 12 november 1999 en een faxbericht van 21 augustus 2004. Hij verontschuldigde zich voor deze vertragingen. Zij wees er ook op dat zij in alle andere gevallen snel had gereageerd.

Beoordeling van de Ombudsman

52. De Ombudsman is van mening dat het belangrijk is om snel op correspondentie te reageren. De Commissie heeft echter haar fout in de onderhavige zaak erkend en zich daarvoor verontschuldigd. De Ombudsman gaat ervan uit dat de Commissie dergelijke fouten in de toekomst zal trachten te voorkomen. De Ombudsman is derhalve van mening dat in verband met deze bewering geen verder onderzoek gerechtvaardigd is.

D. Conclusies

Op basis van zijn onderzoek naar deze klacht merkt de Ombudsman op dat de Commissie gedeeltelijk heeft ingestemd met het voorstel van de Ombudsman voor een vriendschappelijke oplossing. De klagers hebben het aanbod van de Commissie aanvaard. Als zodanig is de Ombudsman van mening dat verdere onderzoeken niet gerechtvaardigd zijn met betrekking tot de eerste en tweede aantijgingen en de daarmee verband houdende beweringen. Verdere vragen zijn niet gerechtvaardigd met betrekking tot de derde en de vierde aantijgingen. De Ombudsman sluit de zaak daarom af.

De klagers en de Commissie zullen van dit besluit in kennis worden gesteld.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Gedaan te Straatsburg op 5 december 2008

(1) De totale onbetaalde kosten bedroegen 96 873 EUR (d.w.z. 57 363 EUR voor de derde periode, 37 512 EUR voor de laatste periode en 1998 voor de eerste en tweede periode).

(2) Verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad van 25 juni 2002 houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (PB L 248 van 16.9.2002, blz. 1).

(3) Verordening (EG, Euratom) nr. 2342/2002 van de Commissie van 23 december 2002 tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften van Verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de

Europese Gemeenschappen (PB L 357 van 31.12.2002, blz. 1).

(4) Zaak 11/70, *Handelsgesellschaft mbH/Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, Jurispr. 1970, blz. 1125. Zie ook artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

(5) Zie bijvoorbeeld zaak 15/83, *Denkavit Nederland*, Jurispr. 1984, blz. 2171, punt 25; Zaak T-260/94, *Air Inter/Commissie*, Jurispr. 1997, blz. II-997, punt 144; Zaak T-216/96 *Conserve Italia Soc. Coop. rl./Commissie*, Jurispr. 1999, blz. II-3139, punt 101; Zaak T-186/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl./Commissie*, Jurispr. 2003, blz. II-719, punt 83; Zaak T-306/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl./Commissie*, Jurispr. 2003, blz. II-5705, punt 127. Zie ook artikel 6, lid 1, van het Europees Wetboek van Goed Administratief Gedrag.

(6) Zaak 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd/Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, Jurispr. 1985, blz. 2889, punt 29-30. Zie ook zaak C-161/96, *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG en Hauptzollamt Mannheim*, Jurispr. 1998, blz. I-281, punten 25, 30 en 31; Zaak T-340/99, *Arne Mathisen AS, gevestigd te Værøy (Noorwegen) tegen Raad*, [2002], Jurispr. blz. II-2905, punten 106 en 126; Zaak T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl, tegen Commissie*, Jurispr. 2002, blz. II-3731, punt 120; Gevoegde zaken T-141/99, T-142/99, T-150/99 en T-151/99, *Vela Srl, tegen Commissie*, Jurispr. 2002, blz. II-4547, punt 395; Zaak T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd/Commissie*, Jurispr. 2005, blz. II-4973, punt 26; en zaak 21/85, *Maas/Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung*, Jurispr. 1986, blz. 3537, r.o. 23.

(7) De Ombudsman merkt wel op dat klager voor respectievelijk de eerste en de tweede verslagperiode 4 704,58 EUR en 25 868,10 EUR heeft ontvangen. Aangezien de Commissie bereid is een aanvullend bedrag van 53 705,32 EUR te betalen, zal het totale aan het Instituut betaalde bedrag 84 278 EUR bedragen.